

A Pécsi Ítéltábla a dr. Kulcsár Győző pártfogó ügyvéd (fél címe) által képviselt **felperes neve** (tartózkodási helye: ... Országos Büntetés-végrehajtási Intézet) felperesnek - a **alperes neve** (címe) alperes ellen közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránt indított perében a Zalaegerszegi Törvényszék 2014. november 6. napján kelt 6.P.20.130/2014/34. számú ítélete ellen a felperes által 35. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A felperes pártfogó ügyvédjének díját a felperes köteles viselni.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az 1965. évben született felperes gyermekként az alperes jogelődjének gondozásában állt, állami gondozása nagykorúságának elérésével, 1983. február 1. napján szűnt meg. Az állami gondozás megszűnésével a felperes önálló életkezdési támogatásban nem részesült.

A felperes 2012. június 18. napján előterjesztett keresetlevelében kártérítési igényét arra alapította, hogy a neki járó életkezdési támogatásokhoz az alperes jogelődjének mulasztása miatt nem jutott hozzá, ami életpályájának alakulását döntően és hátrányosan befolyásolta.

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. Elutasító ítéletében ismertette az 1989. július 31. napjáig hatályban volt, az állami gondozottak és az intézeti elhelyezettek önálló életkezdésének támogatásáról szóló 7/1978. (VII.21.) OM rendelet szabályait, miszerint az állami gondozott kérelmére az önálló életkezdéshez 5.000 forinttól 20.000 forintig terjedő anyagi támogatásban volt részesíthető, ha magatartása, munkája példamutató volt, vagy továbbtanult és tanulmányait eredményesen befejezte.

Kifejtette az elsőfokú bíróság, hogy elsősorban az alperes által előterjesztett elévülési kifogást kellett vizsgálnia, mivel az elévült, bírósági úton nem érvényesíthető követelés érdemi elbírálásának nincs helye. Az elévülés a felperes esetében a régi Ptk.360.§ (1) bekezdésére figyelemmel, a 326.§ (1) bekezdése

értelmében 1983. február 1. napján megkezdődött, a régi Ptk.324.§ (1) bekezdése szerinti elévülési határidő a 2012. június 18. napján történt perindításig többszörösen eltelt. A felperes az elévülést megszakító, a régi Ptk.321.§ (1) bekezdésében írt tényre nem hivatkozott, viszont az elévülés nyugvása körében állította, hogy csak a keresetindítás előtt, 2012. tavasz környékén szerzett tudomást fogvatartott sorstársaitól a támogatás igénybevételének lehetőségéről és az őt ért veszteségről. Az elévülés nyugvása körében értékelhető fenti tényelőadását a perben a felperesnek kellett volna bizonyítania, erre vonatkozó bizonyítási indítványt azonban a megfelelő tájékoztatás és figyelmeztetés ellenére sem terjesztett elő, így a bizonyítatlanság következményeit a terhére kellett értékelni.

Az ítélet ellen a felperes fellebbezett, kérte az ítélet megváltoztatását és a kereset teljesítését. Állította, hogy követelése nem évült el, mert a kereseti követelés alapjáról olyan időpontban szerzett tudomást, hogy az öt éves elévülési idő még nem telt el. Tőle, mint sokszorosan hátrányos helyzetben lévő személytől nem várható el, hogy az önálló életkezdésekor tisztában legyen azzal, milyen jogok illetik meg.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a peres felek által nem vitatott tényállást helytállóan állapította meg, azt a fellebbezés sem érintette.

A fellebbezés kapcsán a másodfokú bíróságnak abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy az 1983. évben esedékessé vált követelés kapcsán - figyelemmel az 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 326.§ (2) bekezdésében foglaltakra - az elévülés 2011. június 18. napjáig tartó nyugvása megállapítható-e.

Az elsőfokú bíróság a felperest a Pp. 164.§ (1) bekezdése alapján ebben a körben őt terhelő bizonyítási kötelezettségről megfelelően tájékoztatta, a felperes azonban bizonyítási indítványt nem terjesztett elő, illetőleg úgy nyilatkozott, hogy nem ismeri azon személyek nevét, akiktől 2012. tavasz környékén a mellőzéséről tudomást szerzett. Ilyen körülmények között az elévülés nyugvása bizonyítatlanság hiányában nem volt megállapítható. Helytállóan következtetett tehát arra az elsőfokú bíróság, hogy az alperes Ptk. 324.§ (1) bekezdésére alapított elévülési kifogása alapos és ennek megfelelően az elévült követelés iránti keresetet el kell utasítani.

A fentiekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp.253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Pp.87.§ (2) bekezdése alapján a másodfokú bíróság úgy rendelkezett, hogy a felperes pártfogó ügyvédjének másodfokú eljárásban felmerült munkadíját a felperes köteles viselni. Tekintettel azonban arra, hogy a felperes számára engedélyezett támogatás formája a Jst.11/A.§-a szerinti, ez a felperes számára tényleges kötelezettséget nem keletkeztet.

A feljegyzett fellebbezési illeték a felperest megillető teljes személyes költségmentességre figyelemmel a Kmr.14.§-a alapján az állam terhén marad.

A másodfokú bíróság a fellebbezést a Pp.256/A.§-a (1) bekezdésének *f)* pontja és (3) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

P é c s, 2015. február 5.

. Döme Attila s.k. a tanács elnöke, Gáspárné dr. Baranyabán Judit s.k. előadó bíró,
dr. Vogycska Petra s.k. bíró